BESLUT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 4 juni 1996 *

I mål T-18/96 R,

Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf, Culemborg, Nederländerna,

Federatie Nederlandse Kraanverhuurbedrijven, Culemborg, Nederländerna,

företrädda av advokaterna Martijn van Empel och Thomas Janssens, Amsterdam respektive Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokaten Marc Loesch, 11, rue Goethe,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Wouter Wils, rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

* Rättegångsspråk: nederländska.

angående ansökan om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut 95/551/EG av den 29 november 1995 i ett förfarande enligt artikel 85 i EG-fördraget (IV/34.179, 34.202, 216 — Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf och Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven, EGT nr L 312, s. 79), samt ansökan om att få ta del av handlingarna i akten i detta förfarande,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

1 Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven (de nederländska kranuthyrningsföretagens förbund, nedan kallat FNK) är en branschorganisation, vars mål enligt stadgarna är att samla de nederländska kranuthyrningsföretagen i en allmän organisation, att bidra till de nederländska kranuthyrningsföretagens utveckling, att försvara kranuthyrningsföretagens intressen i allmänhet och de anslutna företagens intressen i synnerhet samt att främja förbindelserna och samarbetet dessa företag emellan.

2 Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf (stiftelse för certifiering av kranuthyrningsföretag, nedan kallat SCK) är en organisation vars mål enligt stadgarna är att utfärda riktlinjer för kranuthyrningsföretagens interna organisation, att utställa certifikat till kranuthyrningsföretag, särskilt till företag anslutna till FNK, som uppfyller kraven i dessa riktlinjer samt att övervaka att riktlinjerna följs av certifikatens innehavare.

3 Den 13 januari 1992 ingav elva kranuthyrningsföretag, varav nio i Nederländerna och två i Belgien, ett klagomål riktat mot SCK och FNK. Företagen gjorde gällande att dessa åsidosatte konkurrensreglerna i EG-fördraget dels genom att utesluta företag som inte har certifierats av SCK från uthyrning av kranar, dels genom att fastställa minimiavgifter vid kranuthyrning.

4 Den 15 januari respektive den 6 februari 1992 lämnade SCK och FNK in sina stadgar och interna bestämmelser. Bägge yrkade att kommissionen skulle lämna ett icke-ingripandebesked och, i andra hand, att undantag skulle medges enligt artikel 85.3 i fördraget.

5 Den 29 november 1995 avslutades kommissionens administrativa förfarande genom utfärdandet av beslut 95/551/EG om ett förfarande enligt artikel 85 i EG-fördraget (IV/34.179, 34.202, 216 — Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf och Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven, EGT nr L 312, s. 79, nedan kallat beslutet).

6 Enligt artikel 1 i beslutet har medlemmarna i FNK tillämpat ett avgiftssystem som strider mot artikel 85.1 i fördraget. Systemet uppges ha bestått av "rekommenderade avgifter", som skulle tillämpas på kranuthyrning till företag som inte var anslutna till FNK, och "interna avgifter", som skulle tillämpas på kranuthyrning mellan medlemmar. Därmed kunde medlemmarna med viss säkerhet förutse konkurrenternas prispolitik. Företagen som är medlemmar i organisationen skulle ha överlagt med varandra och med FNK då avgifterna fastställdes. Avgifterna uppges ha varit tvingande, eftersom underlåtenhet att tillämpa dessa avgifter enligt artikel 10.1 d i sammanslutningens stadgar kunde medföra att företaget uteslöts.

Systemet infördes den 15 december 1979 och avskaffades den 28 april 1992, sedan ordföranden för Arrondissementsrechtbank te Utrecht i interimistiskt beslut den 11 februari 1992 förordnat att FNK inte längre fick använda sig av detta system.

7 I artikel 3 i beslutet anges att SCK har överträtt artikel 85.1 i fördraget genom att förbjuda anslutna företag att hyra kranar av företag som inte är anslutna (artikel 7 andra strecksatsen i de interna bestämmelserna). I ingressen till beslutet påpekar kommissionen att denna organisation nästan uteslutande består av företag som är anslutna till FNK. Kommissionen anser att SCK: s certifieringskrav hindrade utländska kranuthyrningsföretag tillträde till den nederländska marknaden i den mån dessa krav hänförde sig till den särskilda situationen på denna marknad. I detta sammanhang innebar det tidigare nämnda uthyrningsförbudet att företag utanför Nederländerna helt, och sedermera nästan helt, utestängdes från den nederländska marknaden.

Överträdelsen ägde rum mellan den 1 januari 1991 och den 4 november 1993 (med undantag för perioden mellan den 17 februari och den 9 juli 1992). Den upphörde genom ett beslut av Gerechtshof te Amsterdam den 28 oktober 1993, vari det interimistiska beslut som hade meddelats av ordföranden för Arrondissementsrechtbank te Utrecht den 6 juli 1993 fastställdes till den del som SCK förbjöds att tillämpa uthyrningsförbudet.

8 Med hänsyn härtill beslöt kommissionen att FNK och SCK skulle åläggas att omedelbart upphöra med de överträdelser som denna ansåg att de båda gjorde sig skyldiga till (se artiklarna 2 och 4 i beslutet). Vidare ålades FNK böter om 11 500 000 ecu och SCK böter om 300 000 ecu (artikel 5 i beslutet).

9 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 2 februari 1996 har FNK och SCK yrkat i första hand att beslutet skall förklaras vara en nullitet, i

andra hand att det skall förklaras ogiltigt och i tredje hand att beslutet skall förklaras ogiltigt i den del sökandena har ålagts böter.

10 I särskild inlaga som inkom till rättens kansli samma dag har FNK och SCK med stöd av artikel 185 i fördraget ansökt om uppskov med verkställigheten av dels artikel 4 i beslutet, varigenom SCK har anmodats upphöra med tillämpningen av förbudet i artikel 7 andra strecksatsen i organisationens interna bestämmelser, dels artikel 5 i samma beslut, varigenom FNK och SCK har ålagts böter. I denna del begär sökandena att de skall fritagas från såväl skyldigheten att omedelbart betala sådana böter som skyldigheten att "ställa säkerhet i form av bankgaranti eller i annan form" för böterna. I samma inlaga har sökandena begärt att förstainstansrätten i interimistiskt beslut skall förordna att kommissionen skall låta sökandena ta del av handlingarna i ärendena IV/34.179, 34.202, 34.216.

11 Kommissionen har yttrat sig över ansökan om interimistiska åtgärder den 20 februari 1996.

12 Parterna har hållit muntliga anföranden den 1 mars 1996.

13 I skrivelse av den 4 april 1996 har SCK frånfallit yrkandet om uppskov med verkställigheten av artikel 4 i beslutet till den del som SCK förbjuds att fortsätta tillämpa uthyrningsförbudet. Sökandena har vidhållit övriga yrkanden. I yttrande av den 12 april 1996 har kommissionen noterat återkallelsen och yrkat att SCK med tillämpning av artiklarna 99 och 87.5 i rättegångsreglerna skall förpliktas ersätta den rättegångskostnad som hänför sig till samma del.

Rättslig bedömning

14 Vid en samlad betraktelse av bestämmelserna i artiklarna 185 och 186 i fördraget, artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 319, s. 1), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT nr L 144, s. 21) och rådets beslut 94/149/EKSG, EG av den 7 mars 1994 (EGT nr L 66, s. 29), framgår att förstainstansrätten kan förordna om uppskov med verkställigheten av en omtvistad rättsakt eller om andra nödvändiga interimistiska åtgärder, när den finner att omständigheterna så kräver.

15 Enligt artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall en ansökan om interimistiska åtgärder enligt artiklarna 185 och 186 i EG-fördraget ange de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet samt de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad. De begärda åtgärderna skall endast ha interimistisk verkan och får inte föregripa rättens avgörande i saken (se, senast, beslutet av förstainstansrättens ordförande av den 22 april 1996, De Persio mot kommissionen, T-23/96 R, REG s. II-527, punkt 19).

Parternas argumentation

16 Beträffande prövningen av huruvida ansökan vid första påseendet framstår som välgrundad (fumus boni juris) har sökandena inledningsvis gjort gällande att beslutet är en nullitet. De har i detta avseende påpekat att kommissionen inte i själva beslutsdelen har uttalat sig om sökandenas begäran om undantag enligt artikel 85.3 i fördraget, trots att denna begäran uttryckligen nämns i beslutsmotiveringen. De har påpekat att enligt förstainstansrättens rättspraxis (dom av den 17 september 1992, NBV och NVB mot kommissionen, T-138/89, Rec. s. II-2181, punkt 31) har endast beslutsdelen i en rättsakt rättsverkan, oavsett vilka skäl som ligger till grund för denna. Beslutet är därför enligt sökandena en nullitet.

17 Vidare har sökandena gjort gällande att beslutet är ogiltigt dels, eftersom det saknar motivering, och följaktligen innebär ett åsidosättande av artikel 85.1 och 85.3, dels, eftersom rätten till försvar har åsidosatts.

18 Beträffande påståendena om åsidosättande av motiveringsplikten och av artikel 85.1 i fördraget anser de två sökandena att kommissionen har fastslagit att handeln mellan medlemsstaterna i förevarande fall påverkas i den mening som avses i nämnda bestämmelse utan att härvid tillämpa de relevanta kriterier som förstainstansrätten har redogjort för i domen av den 14 juli 1994, Parker Pen mot kommissionen (T-77/92, Rec. s. II-549, punkt 39—40).

Vidare har SCK bestritt att det skall ha klassificerats som ett företag eller en företagssammanslutning i den mening som avses i artikel 85.1 i fördraget, vilket har gjorts i beslutet. Denna klassificering är inte i överensstämmelse med domstolens rättspraxis, i synnerhet dom av den 23 april 1991, Höfner och Elser (C-41/90, Rec. s. I-1979) och dom av den 17 februari 1993, Poucet och Pistre (C-159/91 och C-160/91, Rec. s. I-637). SCK har vidare gjort gällande att, i motsats till vad som framgår av beslutet, kraven för tillträde till certifieringssystemet är objektiva och inte diskriminerande och endast avser att tillförsäkra en bestämd säkerhets-och kvalitetsnivå bland de sökande.

Enligt FNK har kommissionen felaktigt hänvisat till det avgiftssystem som skulle ha påtvingats företagen som är medlemmar i sammanslutningen. I detta avseende har sökanden hävdat att dessa avgifters funktion var att tjäna som en objektiv utgångspunkt i förhandlingarna mellan de aktuella företagen och således är de inte bindande.

19 Beträffande påståendena om åsidosättande av motiveringsplikten och av artikel 85.3 i fördraget har SCK hävdat att beslutet inte innehåller någon utförlig bedömning till stöd för att sistnämnda bestämmelse inte skall tillämpas. I motsats till vad kommissionen har hävdat föreskrivs i systemet som tillämpas av SCK extra garan-

tier i förhållande till de som följer av den nederländska lagstiftningen eller andra eventuella system. Vidare kan ett sådant system inte vara effektivt utan ett förbud för medlemmarna i organisationen att hyra kranar hos företag som inte är anslutna. Det finns nämligen ingen annan möjlighet att garantera en byggherre att det på hans byggplats uteslutande används kranar som uppfyller organisationens certifieringskrav. För övrigt påverkar detta förbud, som endast avser uthyrning av kranar av företag som är certifierade av SCK, inte på något sätt konkurrensen på marknaden för uthyrning av kranar.

FNK har för sin del anfört att sammanslutningens avgiftssystem befrämjar insynen på marknaden. Det gör det möjligt för kunderna att jämföra konkurrenternas avgifter och att säkra att hela kranuthyrningsbranschen organiseras. I synnerhet medför användandet av interna avgifter i hyreskontrakten mellan sammanslutningens medlemmar att systemet blir effektivare i och med att det blir enklare att ingå dessa avtal.

20 Vad vidare beträffar grunden om åsidosättande av rätten till försvar har sökandena för det första hävdat att kommissionen har överträtt artikel 6 i Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna i och med att beslutet antogs 47 månader efter de lämnat in sina stadgar och bestämmelser och i och med att kommissionen avvisat sökandenas uttryckliga begäran om att få höras innan beslutet antogs, vilket enligt artikel 15.6 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962 första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 1962, s. 204, nedan kallad förordning nr 17), innebär att de fråntas den immunitet som följer av artikel 15.5 i fråga om åläggande av böter. För det andra anser sökandena att kommissionen har gjort en oacceptabelt inskränkande tolkning av deras rätt att få ta del av handlingarna i akten, eftersom den som svar på deras begäran meddelade att rätten att få ta del av handlingarna i akten hade gått förlorad då de inte begärt detta efter att meddelandet om anmärkningar inlämnades men innan svaret på detta.

21 Slutligen har sökandena hävdat att kommissionen har ålagt dem böter som är orimliga i förhållande till de påstådda överträdelserna och till deras ekonomiska situation. SCK har särskilt gjort gällande att organisationen disponerade över likvida medel till ett belopp om 796 315 HFL och tillgångar i övrigt om sammanlagt 955 407 HFL, medan deras kortfristiga skulder uppgick till 849 208 HFL per den 31 december 1994. Enligt SCK kan organisationen inte längre leva vidare om den måste betala de fastställda böterna om motsvarande 650 000 HFL. FNK har understrukit att den disponerade över likvida medel till ett belopp om 318 554 HFL och tillgångar som uppgick till 992 481 HFL per den 31 december 1994. FNK kan således inte betala böter om motsvarande 24 000 000 HFL. Sökandena har påpekat att beslutet inte innehåller någon redogörelse för hur böterna har beräknats.

22 I fråga om kravet på skyndsamhet har sökandena gjort gällande att de på grund av de mycket höga beloppen varken kan betala böterna eller under förfarandet i målet ställa den bankgaranti som kommissionen har begärt. Enligt sökandena har de banker som har tillfrågats inte velat ställa en sådan garanti. FNK och SCK hotas av konkurs om de inte får uppskov med verkställigheten enligt artikel 185 i fördraget. Kommissionen har med hänsyn till den irreparabela skada som hotar sökandena inte något intresse i att omedelbart verkställa beslutet i fråga om betalning av böter.

23 Beträffande fumus boni juris har kommissionen gjort gällande att den i motsats till vad sökandena har hävdat särskilt i punkt 32—39 i beslutet har gått igenom de argument som FNK och SCK har framfört till stöd för deras begäran om undantag med stöd av artikel 85.3 i fördraget.

24 Beträffande den påstådda överträdelsen av artikel 85.1 i fördraget har kommissionen replikerat att handeln mellan medlemsstaterna påverkas. Eftersom de aktuella kranarna nämligen är mobila kan företag i andra medlemsstater vara intresserade av att få tillgång till den nederländska marknaden. Detta bekräftas av det faktum att två av klagandena är belgiska företag.

Kommissionen anser att SCK har fel när det har bestritt att det enligt beslutet kan klassificeras som "företag" i den mening som avses i artikel 85.1 i fördraget. SCK är nämligen inte ett offentligrättsligt organ utan snarare en organisation som utövar kommersiell verksamhet, vilken består i att mot vederlag certifiera kranuthyrningsföretag. Härav följer att denna organisation är ett företag i den mening som avses i artikel 85.1 i fördraget. Svaranden har även påpekat att sökandena underkänner motiveringen till det ifrågasatta beslutet när de påstår att kommissionen inte har visat att de avgifter som FNK tillämpar begränsar konkurrensen. I detta sammanhang har kommissionen hänvisat till punkt 20 i beslutet enligt vilken systemet både omfattar en i stadgan fastslagen förpliktelse att tillämpa "skäliga avgifter" och ett sanktionssystem i syfte att tvinga medlemmarna i FNK att följa denna förpliktelse.

25 Beträffande den påstådda överträdelsen av artikel 85.3 i fördraget har kommissionen uppgett att sökandena inte har framfört någon information till stöd för att beslutsmotiveringen är felaktig. De har i synnerhet inte visat att certifieringssystemet är effektivare än lagreglerna och att hyresförbudet är nödvändigt. Eftersom kommissionen kan avslå en begäran om undantag utan att ens undersöka samtliga villkor i artikel 85.3 i fördraget, är detta konstaterande i sig tillräckligt för avslag på den begäran om undantag som FNK och SCK har ingett.

26 Kommissionen har bestritt att den har åsidosatt sökandenas rätt till försvar. Mot bakgrund till omständigheterna i förevarande fall har den fattat beslutet inom en rimlig frist. Beträffande underlåtenheten att höra SCK och FNK innan beslutet antogs med stöd av artikel 15.6 i förordning nr 17, innebär inte detta förhållande att rätten till försvar har åsidosatts. Det finns inga bestämmelser om skyldighet för kommissionen att höra parterna. Endast särskilda omständigheter skulle kunna göra det nödvändigt att höra parterna. Kommissionen har slutligen inte åsidosatt rätten till att ta del av handlingarna i akten, eftersom sökandena kunde ha fått ta del av dem innan beslutet antogs och efter meddelandet om anmärkningar avsänts.

27 Kommissionen anser att böterna om 300 000 ecu för SCK inte kan anses, ens i absoluta tal, vara orimligt höga. Böterna om 11 500 000 ecu för FNK kan inte heller anses vara orimligt höga med hänsyn till omsättningen hos medlemmarna i FNK som enligt förstainstansrättens rättspraxis skall beaktas när bötesbeloppet fastställs (dom av den 21 februari 1995, SPO m. fl. mot kommissionen, T-29/92, REG s. II-289, punkt 385). Dessa böter är inte heller orimliga mot bakgrund av att överträdelsen har pågått i över tio år.

28 I fråga om kravet på skyndsamhet har kommissionen uppgett att sökandena inte har visat att det föreligger ett direkt konkurshot. De siffror som har redovisats utgör i realiteten endast en ögonblicksbild av situationen per den 31 december 1994, medan solvensen skall bedömas på grundval av penningflödet under en viss period. Beträffande FNK har organisationen inte beaktat möjligheten att företagen som är medlemmar kan betala böterna om 11 500 000 ecu eller ställa bankgarantin, då bötesbeloppet långtifrån motsvarar maximigränsen på 10 procent av dessa företags samlade omsättning.

29 Slutligen har kommissionen anfört att sökandena inte har visat att de skyndsamt måste få ta del av handlingarna i akten och att denna begäran i själva verket inte avser en sådan interimistisk åtgärd som föreskrivs i artikel 186 i fördraget, utan snarare om en sådan åtgärd för processledning eller bevisupptagning som föreskrivs i artiklarna 64 och 65—67 i förstainstansrättens rättegångsregler.

Förstainstansrättens bedömning

30 Eftersom sökandena har frånfallit den del av talan som avser uppskov med verkställigheten av artikel 4 i beslutet, i vilken SCK åläggs att inte använda den klausul om "uthyrningsförbud" som anges i artikel 7 andra strecksatsen i denna organisations bestämmelser, skall förstainstansrätten endast behandla begäran om uppskov

med verkställigheten av artikel 5 i beslutet och sökandenas begäran att få ta del av handlingarna i akten avseende det aktuella administrativa förfarandet.

31 Beträffande den första begäran som avser uppskov med verkställigheten avseende artikel 5 i vilken FNK åläggs böter om 11 500 000 ecu och SCK om 300 000 ecu, kan det påpekas att kommissionen har uppgett i sina skriftliga och muntliga yttranden att den kan acceptera att böterna betalas i delar, under förutsättning av att det ställs en bankgaranti som säkerhet för den vid varje tidpunkt resterande skulden. Följaktligen skall den domare som har att ta ställning till om den begärda åtgärden är brådskande inte bara undersöka huruvida SCK och FNK drabbas av allvarliga och irreparabela skador som inte kan repareras även om förstainstansrätten ogiltigförklarar det bestridda beslutet till följd av att de måste betala böterna före målet avgörs i sak utan även huruvida samma allvarliga och irreparabela skador uppkommer till följd av att de måste ställa säkerhet (se senast beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 11 augusti 1995, Tsimenta Chalkidos mot kommissionen, T-104/95 R, REG s. II-2235, punkt 19).

32 I detta hänseende har sökandena gjort gällande att kommissionens begäran om betalning eller alternativt begäran om ställande av säkerhet med de därtill hörande kostnaderna till följd av sökandenas ekonomiska situation endast kan medföra att de upphör att existera. Till stöd för detta påstående har de hänvisat till sina respektive tillgångar per den 31 december 1994 (se punkt 21 i detta beslut). Vidare har de ingett två skrivelser av den 4 och den 10 januari 1995 från två nederländska banker vilka uppgav att de inte har velat ställa en bankgaranti på 300 000 ecu respektive 11 500 000 ecu, i synnerhet med hänvisning till att tillgångarna var otillräckliga och "säkerheterna" inadekvata. Kommissionen har å sin sida gjort gällande att SCK och FNK har redogjort för sin ekonomiska situation utan att beakta att företagen som är medlemmar i organisationen, som likaså har nytta av det certifieringssystem som organisationen har upprättat, hade en total omsättning om 200 000 000 ecu. Följaktligen är de böter som har ålagts SCK obetydliga i förhållande till denna omsättning och de böter som har ålagts FNK utgör endast 5 procent av denna omsättning.

33 Det bör påpekas att enligt fast rättspraxis skall det högsta bötesbeloppet, som motsvarar 10 procent av föregående räkenskapsårs omsättning (artikel 15.2 i förordning nr 17), beräknas i förhållande till omsättningen för var och en av de företag som har deltagit i det aktuella avtalet eller samordnade förfarandet eller, när överträdelsen beror på att en företagssammanslutning har fattat ett beslut, av samtliga företag som är medlemmar i sammanslutningen, i varje fall när denna kan agera med bindande verkan för medlemmarna. Skälet till en sådan uppfattning är att det inflytande som en företagssammanslutning har kunnat utöva på marknaden inte beror på den egna "omsättningen", som varken ger uttryck för dess storlek eller dess ekonomiska styrka, utan på medlemmarnas omsättning vilken är ett uttryck för dess storlek och ekonomiska styrka (förstainstansrättens dom i ovannämnda mål SPO m. fl. mot kommissionen, punkt 385 och av den 23 februari 1994 i de förenade målen T-39/92 och T-40/92, CB och Europay mot kommissionen, Rec. s. II-49, punkt 137).

34 I förevarande fall innehåller stadgarna och bestämmelserna för FNK och SCK regler genom vilka de kan binda de kranuthyrningsföretag som är medlemmar av sammanslutningen och/eller de som mottar organisationens tjänster.

Närmare bestämt framgår det av beslutet (punkterna 10 och 20) att enligt artikel 6.1 i stadgan för FNK är de beslut som fattas i enlighet med stadgarna och bestämmelserna bindande för medlemmarna. Vidare kan enligt artikel 10.1 d i samma stadgar en medlem som handlar i strid med denna bestämmelse uteslutas ur organisationen. Vad särskilt beträffar tillämpningen av rekommenderade och interna avgifter som är den överträdelse som kommissionen har sanktionerat, hänvisas i beslutet till artikel 3 b i de interna bestämmelserna enligt vilka medlemmarna i FNK var tvungna att ta ut skäliga avgifter. I beslutet hänvisas även till artikel 3 c enligt vilken medlemmarna måste tillämpa de allmänna villkor som har uppställts av organisationen i vilka hänvisning görs till organisationens rekommenderade avgifter. Sökandena har bestritt att dessa regler skall tolkas på så sätt att det därvid är fråga om ett bindande avgiftssystem, eftersom de avgifter som kommissionen har hänvisat till endast är rekommenderade och är "exempel på avgiftsförslag" vilka används som "utgångspunkt" vid förhandlingarna mellan företagen. Det kan emellertid konstateras att det i målet inte föreligger några uppgifter som tyder på att det finns en direkt anledning att betvivla att avgifternas tillämpning har varit i de anslutna medlemmarnas intresse. Vidare framgår det av ordalydelsen av ansökan om interimistiska åtgärder att sökandena själva betraktar ett sådant system som en

"avgiftsstruktur" genom vilken det går att organisera marknaden för kranuthyrning (punkt 95—97 i ansökan om interimistiska åtgärder).

För övrigt har SCK inte bestritt att deras stadgar och bestämmelser är bindande. SCK har särskilt påpekat att enligt artikel 7 andra strecksatsen i deras bestämmelser är innehavare av SCK-certifikat skyldiga att "endast använda (eller låta använda) kranar som har ett giltigt certifikatmärke" (punkt 17 i ansökan om interimistiska åtgärder). Det är således ostridigt att de företag som utnyttjar tjänsterna som SCK tillhandahåller är skyldiga att följa de ovannämnda bestämmelserna och särskilt uthyrningsförbudet som enligt kommissionens beslut utgör en överträdelse.

Mot bakgrund av dessa överväganden konstaterar förstainstansrätten vid första påseendet att kranuthyrningsföretagen följt sammanslutningens och organisationens bestämmelser. Sökandenas objektiva intresse kan därför inte vid första påseendet anses vara oberoende av intressena för de företag som är anslutna till FNK och/eller dem som utnyttjar de tjänster som SCK tillhandahåller.

35 Härav följer enligt ovannämnda rättspraxis att bedömningen av risken för att det uppkommer en allvarlig och irreparabel skada till följd av att de ålagda böterna betalas eller att det ställs en bankgaranti skall göras med beaktande av storleken av och den ekonomiska styrkan hos de företag som är medlemmar i sammanslutningen och/eller de företag som utnyttjar organisationens tjänster.

36 Beträffande FNK har sökandena och kommissionen uppgett att den totala omsättningen i företagen som är medlemmar i denna sammanslutning uppgår till cirka 180—200 miljoner ecu. Eftersom det inte förekommer några uppgifter till stöd för det motsatta förhållandet kan det således antas att de har en tillräcklig ekonomisk kapacitet för att kunna betala böter som motsvarar ungefär 5 till 6,5 procent av denna omsättning eller i än högre grad kunna ställa en motsvarande bankgaranti. Det uppkommer således inte en sådan allvarlig och irreparabel skada som skulle

bestå i att sammanslutningen går i konkurs om artikel 5 i beslutet verkställs innan förstainstansrätten har avgjort målet i sak.

37 Samma sak gäller vid bedömningen av risken för att det uppkommer en allvarlig och irreparabel skada, vilket SCK har hävdat, om SCK skulle åläggas att omedelbart betala de böter om 300 000 ecu som anges i artikel 5 i beslutet eller ställa en bankgaranti för motsvarande belopp. Även om SCK är en organisation och således som sådan i motsättning till sammanslutningen bör agera självständigt i förhållande till de företag som bidrar till sammanslutningens tillgångar, framgår det tydligt av handlingarna i målet att SCK agerar inom ramarna för FNK, utövar samma verksamhet och har samma mål som FNK.

Denna slutsats följer av flera förhållanden. För det första har SCK bildats av en representant för FNK. För det andra framgår det av beslutet att sju företag av de 190 som var anslutna till SCK år 1994 inte var medlemmar av FNK, en andel som verkar ha ökat sedan dess men som för närvarande inte överstiger 11—13 procent enligt de uppgifter som sökandena lämnade vid den muntliga förhandlingen. För det tredje framgår det av de ursprungliga stadgarna för SCK att organisationens uppgift är att utarbeta riktlinjer för medlemmarna i FNK avseende organisationen av kranuthyrningsföretag, att utfärda certifikat till de medlemmar i FNK som följer dessa riktlinjer och att kontrollera att certifikatens innehavare följer dem (artikel 2 i de ursprungliga stadgarna för SCK). För det fjärde framgår det av beslutet att den interna organisationen i SCK fram till år 1987 reglerades i de ursprungliga stadgarna i vilka det föreskrevs att SCK skulle ledas av en styrelse vars medlemmar utsågs och entledigades av ledningen för FNK (artikel 5.2 i stadgarna) och vidare att denna styrelse biträddes och kontrollerades av en rådgivande kommitté vars medlemmar utsågs och entledigades av styrelsen i samråd med ledningen för FNK (artikel 7.1 i stadgarna). Till följd av att stadgarna ändrades den 15 december 1987 reducerades förbindelserna mellan dessa två organ. De har dock fortfarande nära förbindelse, eftersom, som har anförts av sökandena vid den muntliga förhandlingen, två av styrelsens fyra medlemmar fortfarande utses av FNK och två medlemmar i expertkommittén (benämningen på den rådgivande kommittén sedan den 20 juni 1994) representerar FNK medan de övriga medlemmarna representerar uppdragsgivarna, leverantörerna och de offentliga myndigheterna.

38 Mot denna bakgrund skall den ekonomiska situationen i SCK bedömas med beaktande av de band som organisationen har med FNK och följaktligen med de företag som är medlemmar i den sammanslutningen. Vid bedömningen av möjligheten för SCK att betala böterna eller alternativt ställa en bankgaranti, kan det därför anses vara rimligt att beakta den ekonomiska kapaciteten i de företag som utnyttjar organisationens tjänster (se, senast, beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 21 december 1994, T-295/94 R, Buchmann mot kommissionen, Rec. s. II-1265, punkt 26).

39 På grundval av samma överväganden som användes vid bedömningen av den ekonomiska situationen för FNK, konstaterar förstainstansrätten att de företag som utnyttjar de tjänster som SCK tillhandahåller har möjlighet att betala böterna och i än högre grad tillhandahålla den hjälp som kan vara nödvändig för att ställa en bankgaranti som säkerhet för de böter som har ålagts SCK genom artikel 5.2 i beslutet. Under dessa omständigheter och i motsats till vad sökandena har hävdat riskerar inte SCK att gå i konkurs om en sådan bestämmelse verkställs.

40 Följaktligen skall begäran om uppskov med verkställigheten av artikel 5 i beslutet ogillas utan att det finns skäl att undersöka om de grunder och argument som har åberopats av sökandena till stöd för sin talan i sak vid en första anblick förefaller vara välgrundade.

41 Vad slutligen beträffar sökandens begäran att kommissionen skall åläggas att låta dem få ta del av handlingarna i akten i kommissionens ärenden IV/34.179, 34.202 och 34.216, skall det påpekas att den begärda åtgärden i princip är en åtgärd som är att hänföra till processledning och bevisupptagning vilka omfattas av förstainstansrättens behörighet (artikel 64—67 i rättegångsreglerna) och inte till en provisorisk åtgärd som kan vidtas inom ramen för ett interimistiskt förfarande. I detta sammanhang framgår det av fast rättspraxis att förstainstansrätten, i de fall då kommissionen har vägrat låta en part få ta del av handlingarna i akten under det administrativa förfarandet, skall bedöma om det är lämpligt att i förfarandet i sakfrågan låta denna part få ta del av handlingarna i akten för att parten skall kunna försvara sig och för att förstainstansrätten med insikt i målet skall kunna ta ställning till de

grunder och argument som har åberopats av sökanden (se domstolens dom av den 13 februari 1979, Hoffmann-La Roche mot kommissionen, 85/76, Rec. s. 461, punkt 15).

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.

2) Beslut om rättegångskostnader meddelas senare.

Luxemburg den 4 juni 1996

H. Jung

Justitiesekreterare

A. Saggio

Ordförande